

V E I I N S

ROSANA ANDREU

VEÏNS

Vaig arribar al sopar amb l'Enric amb puntualitat suïssa: ni un minut abans, ni un minut després. Recordava la seva obsessió per la puntualitat. Per la puntualitat i per moltes altres coses, tot i que potser els anys havien fet que relaxés les seves obsessions. En tot cas, allí estava jo, plantat normativament davant la porta amb una ampolla de cava ben fresqueta.

- Endavant – Em va convidar l'Enric després d'obrir la porta a l'hora convinguda (ni un minut més, ni un minut menys), sense que jo hagués trucat al timbre.

Vaig encaixar la seva mà ferma i vaig entrar. – Deixa l'abric aquí penjat i espolsa't les sabates en aquesta catifa – em va dir. L'obsessió per la neteja. Es veu que no se li havia passat amb els anys. Vaig fer com m'havia demanat, i vaig rebregar la sola de les sabates per damunt la catifa que m'havia assenyalat.

Vam enfilar pel passadís fins arribar a un menjador gran i lluminós. Les parets eren d'un blanc immaculat, els mobles de fusta massisa de color clar, i la decoració en tons càlids pel que fa a quadres, panells i figuretes decoratives.

- Quina alegria que ens tornem a veure, després de tants anys! Em va dir l'Enric. I somreia amb unes dents perfectament arrengrades i blanquíssimes. Recordo haver sentit a dir que se les raspallava ben bé sis cops al dia i de manera absolutament ritual: raspallat (amb llengua inclosa), fil dental, colutori.

- Doncs sí. La veritat és que em va sorprendre una mica que em convidassis a sopar, després de tots aquests anys sense veure'ns. A més, realment, tampoc èrem els millors amics del món, tot s'ha de dir. Però em vaig alegrar molt de veure't al banc. Fa poc que hi treballes?
- Sí, sí, tot just fa una setmana. Em van traslladar per tal de posar ordre. Es veu que aquesta oficina és una mica anàrquica. I han decidit que cal una mica de mà dura, amb mètodes de la vella escola, ja m'entens...

Doncs no, no acabava d'entendre per on anava la cosa, però si l'havien traslladat per a millorar les coses, ben segur que ho faria molt bé. L'Enric era una persona extremadament recta i amb un gran sentit de la responsabilitat. Si eres amic seu, tenies el seu suport incondicional fins a la tomba. Ara bé, si per algun motiu t'enemistaves amb ell, ja havies begut oli.

- Molt maco el teu pis – vaig dir, mentre reüllava tot el menjador.
- Sí. He tingut sort. Una ganga en els temps que corren, i ja porto uns mesos decorant-lo al meu gust. M'agrada que tot estigui perfecte. I tu, encara continues vivint al barri?
- Allí estic encara. La Cèlia i jo ho vam deixar córrer fa un parell d'anys i ella va marxar al seu poble, així que jo em vaig quedar la casa, i també el Ringo. Te'n recordes del Ringo?
- I tant, si me'n recordo. Ja deu ser gran, no? Aleshores era un cadell.
- 12 anys va fer fa poc. Ja no volta tant com abans. Però explica'm, i què és de la teva vida? Has trobat alguna noia? La Raquel, ja t'ho dic ara, no feia per a tu...

L'Enric em va explicar on havia anat després de vendre la casa del barri i mentrestant anava parant taula.

- Espero que t'agradi el menú. Començarem amb una crema de ceps, seguirem amb un magret d'ànec amb fruits vermells i acabarem amb una mousse de xocolata.

- M'agrada molt, Enric. Però no t'hauries d'haver molestat tant, de debó. Ho hauràs encarregat, oi?
- Encarregar? Que poc em coneixes! Estic fet un cuinetes, jo. Quan em poso a cuinar se m'obliden tots els problemes, és la manera més fàcil de relaxar-me. I mira, el cava que has portat crec que anirà molt bé amb tot el sopar. Som-hi

I vam seure un davant de l'altre en aquella taula de vidre i acer amb estovalles i tovallons de lli blanquíssim, i copes d'un vidre extremadament lluent.

- Aquesta crema és boníssima, Enric. Et felicito! Els encenalls de pernil li donen el punt cruixent que m'agrada. Te'n recordes d'aquell matrimoni amb quatre fills que vivien al meu costat?
- I tant, com oblidar-los! Aquells nens es passaven el dia cridant, plorant, donant cops o barallant-se a totes hores. Es deuen haver civilitzat, no?
- Doncs resulta que un dia van venir els Serveis Socials i se'ls van emportar tots quatre. Els pares els deixaven habitualment per la nit mentre anaven de copes i la policia se'n va adonar una nit que van trobar el més petit, quatre anys tenia aleshores, voltant pel carrer a les dues de la matinada.
- Què em dius! Quines penques uns pares així! Bé, suposo que al reformatori els hauran arreglat una mica.

De la crema vam passar al magret. Era deliciós, i estava al punt, talladet pulcrament en dotze llesquetes i regat amb la salsa de fruits vermells.

- I els veïns de davant meu? Aquells vellets tan adorables? Què se n'ha fet?
- Oh, els Juncosa. L'home va morir farà un parell d'anys d'un atac de feridura. I la seva dona el va acompanyar al cap d'un parell de setmanes. N'estaven molt l'un de l'altre.

- Sí, certament, un veïns encantadors. M'hi portava molt bé amb ells. Eren silenciosos, nets... Té, espero que tinguis encara racó per la mousse de xocolata.
- I tant que sí. Jo sempre remato un bon dinar. I mentre començava a paladejar la mousse vaig dir-li. La veritat, Enric, és que els Juncosa devien ser els únics que et queien bé. No sé si recordes que vam acabar ben enfadats tu i jo. Ara és cosa passada, però et va agafar fort, eh, nano!
- Sí, sí, que me'n recordo. Però com dius, ja és aigua passada. És que jo sóc molt primmirat amb la neteja, ja ho saps, i aquelles cagarades del Ringo a la porta de casa meva...
- És veritat, hahahaha, quin tip de riure. I quines emprenyamentes que agafaves! Vés, què havia de fer jo? Mentre jo estava esmorzant, deixava el Ringo que anés a treure el ventre de mal any. Jo ja li deia que no ho fes a casa teva, però mira tu, que no hi havia manera, hahaha.
- Sí, tu, quin tip de riure. Està bona la mousse de xocolata? No n'has deixat ni una engruna, i jo me n'alegro molt perquè l'he feta amb un ingredient molt especial per a tu, pel Ringo, i pels vells temps.

I mentre deia això el somriure blanquíssim i de dents perfectament arrengrerades es va transformar en una ganyota. Davant seu restava, intacta, la seva mousse de "xocolata".